

Scénář k audioreportáži - P. ICLic. Mgr. František Zehnal, Th.D

“A tam víceméně jsem úplně uvěřil.”

Pan František Zehnal se narodil 24. ledna 1958 ve Svitavách do česko-rakousko-německé rodiny. Maminka pracovala jako tkadlena, tatínek se vyučil na zámečníka. Ten zároveň působil jako šachový trenér a rozhodčí, a tak přivedl malého Františka k šachům. V dětství ho také velmi ovlivnila babička, na kterou moc rád vzpomíná.

“Mě nejvíce vychovávala moje babička, ta německy mluví. Ona byla velmi hodná, velmi pracovitá a zbožná, opravdu moc hodný člověk, ale zemřela, když mi bylo deset let. Tak ta mě vodila do kostela, nám se tam líbilo, od pěti let jsem chodil ministrovat.”

Babiččina výchova se na panu Zehnalovi projevila například i tím, jak se zachoval jako malý při příjezdu sovětských vojsk v srpnu 1968.

“My jsme to jako děti prožívaly jinak... Občané viděli, jak ty tanky a auta jezdí na Prahu, tak předělali značku, aby jeli do Brna, a těm vojákům nadávali a byli na ně zlí. A to byli obyčejní mladí kluci, oni nevěděli, kam přijeli, a ten pořád říkal dejte mi vodu, vodu, tak jsem zajel do školy pro vodu, a ti lidé mi začli strašně nadávat a dokonce jeden pán mi chtěl sebrat kolo. Já jsem nevěděl, že by to bylo něco špatného, jen jsem udělal dobrý skutek.”

Babička přivedla pana Zehnala k víře, ale teprve po setkání s profesorem fyziky v prvním ročníku na Vysoké škole zemědělské se definitivně rozhodl jít studovat na kněze.

“Tu víru jsem získal úplně až na vysoké škole, že bych úplně uvěřil na základě nějakých argumentů. My jsme měli velmi hodného pana profesora fyziky, který byl věřící, i když o tom nemluvil, a tak ta věda, hlavně astronomie a fyzika, to jsou takové ty cesty, které vedou k víře.”

Za komunismu takové rozhodnutí znamenalo problémy pro celou rodinu.

“Tatínek byl vedoucí Okresního průmyslového podniku a když jsem šel studovat na kněze, tak byl propuštěn a vrátil se do dělnické profese. Moje sestry se nedostaly na vysokou školu. Maminku to nepostihlo, protože ona byla jenom dělnice.”

Přes všechny nepříjemnosti spojené s komunistickým režimem pan Zehnal teologické studium v roce 1985 úspěšně dokončil. Během své kariéry působil v Krnově, Kopřivnici a v Hlučíně. Od roku 2010 vykonává funkci děkana v Rýmařově. Ve volném čase, kterého kvůli pracovním povinnostem příliš nezbyvá, rád čte, cestuje, hraje šachy a chodí na procházky se svým pejskem. A co by vzkázal mladé generaci?

“Aby byli lidé spolu komunikativní, byli k sobě vlídní, dobrotu a mírnost mezi lidmi, ne zlobu a nenávisť. Každý jdeme po nějaké cestě života, a ta cesta aby byla správná, že budeme se cítit šťastni a prospěšni pro svou rodinu, své blízké, pro naši společnost, což vidím, že to opravdu v našem světě moc není.”